

Kasv on alati ebamugav, see viib meid eemale sellest, mida teame, sellest, millega oleme juba nii ära harjunud. Kuid samas kui see ebamugavus on läbi saanud, kui ühel hetkel järsku on jõudnud kohale hetk ära tunda, et sa pole enam sama... siis on sinus suur äratundmine. See tundmatus, kuhu suunas sa kasvanud oled, on justkui omasem.

Me kasvame läbi aja lähemale Iseendale, kuid alati on see tee ka tundmatusse. Paradoksaalsus ei jäta puudutamata ühtegi elutahku. Vaid läbi tundmatu jõuame me lähemale tuntule - sellele sisemisele elukogemusele ja tarkusele, mis voolab meie endi soontes; sellele ilule ja puhtusele, mis hingab läbi meie endi südamete; sellele tõelisusele ja ekstaatilisemale harmooniale, mis elab läbi meie endi olemuse.

Tundmatu kutsub ja me oleme puigelnud sellele vastu kuid meie südamed muutuvad aina julgemaks, meie südamed ärkavad aina enam elule ja meie ärkame aina enam enda elususele... ja me võtame need sammud. See hää, mis meid on kutsunud; see sisemine huvi, mis meis on põlenud... Need kõlavad nii tuttavalt, need äratavad meis tõelise seiklushimu, põnevuse ja täiesti uue avatuse ja me võtame selle riski; riski kaotada kõik, et meie südamed saaksid leegitseda enda tõelises elusäras.

Hirm on meeletu, millest oleme kõik võimelised läbi nägema. Universum toetab alati julgeid käima nende endi teed, läbi märkidekeele ja sünkroonsuste... aina lähemale sellele, mida me siia leidma ja kogema oleme tulnud.

“Meil kõigil on anne. Haruldane on aga julgus seda järgida nendesse pimedatesse kohtadesse, kuhu see juhhib.” - Erica Jong

Kuid see on seda väärt.

Tänu ja armastusega,
[HingeTee](#)

[< EELMISELE LEHELE](#)